Cicatrici

Aldivan Teixeira Torres

Cicatrici

Aldivan Teixeira Torres

„Cicatrici”

Aldivan Teixeira Torres

De: Aldivan Teixeira Torres

©2018-Aldivan Teixeira Torres

Toate drepturile rezervate.

E-mail: aldivanvid@hotmail.com

Traducător Portugheză – Engleză: Jose Osorio

Traducător Engleză – Română: Nicoleta Nagy

Această carte, inclusiv toate componentele ei, este protejată de dreptul de autor şi nu poate fi copiată, vândută sau transferată fără permisiunea autorului.

Despre autor: Aldivan Teixeira Torres, născut în Arcoverde, Brazilia, a scris seriile „Clarvăzătorul” şi „Fiii lumini”, poezie şi scenarii. Cariera sa literară a început la sfârşitul anului 2011 când a publicat primul său roman de dragoste „Forţe Opuse – Misterul Peşterii”. După o pauză neprevăzută şi-a reluat pasiunea de a scrie în a doua jumătate a anului 2013. De atunci a scris fără întrerupere. Speră să contribuie prin lucrările sale culturilor Pernambuco şi Braziliene şi să stârnească plăcerea de a citi în cei care nu au încă această deprindere. Mottoul lui este „Pentru literatură, egalitate, fraternitate, dreptate, demnitate şi onoarea fiinţei umane pentru totdeauna”.

Sumar „Cicatrici”

Dedicaţii şi Mulţumiri

Introducere

Capitolul 1 Întoarcerea

Capitolul 2 Drumul spre Catimbau

Capitolul 3 Traseul piatra câinelui şi turnurile

Capitolul 4 Poteca Peşterii

Capitolul 5 Poteca Tradiţiei

Capitolul 6 Poteca Prin Caatinga

Capitolul 7 Poteca Caianei

Capitolul 8 Poteca Micului Munte

Capitolul 9 Poteca Canionului
Capitolul 10 Traseul Marelui Zid

Dedicaţii şi Mulţumiri

Dedic această lucrare tuturor celor care trăiesc viaţa în cel mai bun mod posibil. Cu toţii avem parte de nenorociri, cădem în suferinţă, păcătuim, ne luptăm, ne dăm bătuţi sau continuăm. Ceea ce ne deosebeşte unii de alţii este modul în care le confruntăm. Viaţa trebuie trăită oricum, şi dacă tot suntem pe această navă numită Pământ, haideţi să o transformăm într-o experienţă de reflecţie, plăcere şi vindecare. Trebuie să ne vindecăm inevitabilele „Cicatrici”.

Mulţumesc tatălui meu spiritual, familiei, prietenilor, colegilor de servici, cunoscuţilor, rudelor, vecinilor, compatrioţilor, iubiţilor mei cititori şi tuturor celor care încurajează cititul. Haideţi să facem ţara carnavalului şi a fotbalului şi o ţară de cultură. Haideţi să apreciem literatura braziliană atât de plină de talent.

„Eliberează-mă, oh Doamne, repede, Doamne, ajută-mă! Fă ca cei care încercă să-mi ia viaţa să se ruşineze şi frustreze. Fă ca cei care îmi doresc ghinionul, să se retragă cu uimire. Să se retragă, plini de ruşine cei care spun: Oh! Oh! Fă ca toţi cei care te caută să se bucure şi să fie fericiţi; şi cei care îşi doresc mântuirea să repete neîncetat: Dumnezeu este mare! Cât despre mine, sărac şi nevoiaş,

vino repede, oh Doamne! Tu eşti ajutorul meu, Mântuitorul meu, Doamne, nu întârzia!”
(Psalmul 70(69)

Introducere

*„Cicatrici” este o carte destinată tuturor muritorilor. Pe durata aventurii, este posibil să vă regăsiţi în dificultăţile caracterelor şi să vă schimbaţi direcţia vieţi**i** prin intermediul lecţiilor lor.*

Sper să puteţi reflecta şi să vă reîncepeţi viaţa cu adevărat. Pentru că nu trebuie să permitem „Cicatricilor” şi temerilor să preia controlul existenţei noastre, dar să avem o atitudine pro activă în viaţă. Savuraţi lectura şi sper din tot sufletul că veţi beneficia foarte mult de ea.

Capitolul 1 Întoarcerea

Clarvăzătorul s-a întors. După o lungă şi intensă călătorie alături de arhangheli, Renato şi treisprezece persoane incredibile, este din nou acasă. Încetul cu încetul, îşi reia rutina normală: lucrul la serviciile publice, călătoriile constantele în şi afară din oraş, legătura cu familia, vecinii şi cititorii. Pentru a scrie are nevoie de dedicaţie, promovare, persistentă şi multă credinţă. Într-un final, este complet cufundat într-un persistent „Eu sunt” zi de zi. Cu toate acestea, este conştient că poate progresa şi mai mult aşa că decide să continue.

Într-una din zile ceva important se întâmplă.

Clarvăzătorul era în Arcoverde, aproape de cartierul de afaceri, când a fost abordat de un om aparent în nevoie. I-a spus că e din Sertania – PE şi că mama lui este grav bolnavă la spital regional al oraşului. Nu avea bani nici să aibă grijă de ea şi nici măcar să ceară ajutor de la rudele de acasă. I-a cerut ajutor în numele Domnului, căci nu avea nici speranţă nici mântuire.

Din milă pentru dificultatea omului şi atins până în adâncul sufletului de situaţia lui, Aldivan a decis să-l ajute. A scos câteva bancnote din portofel şi i le-a dat spunând: „Du-te şi-ţi ajută mama, cumpără mâncare şi du-te acasă.” Zâmbind, omul a pus banii în buzunar, fără măcar să mulţumească şi a

dispărut în mulţime. Aldivan a rămas acolo singur.

Amuzant este ceea ce s-a întâmplat după aceea. După fapta bună, a continuat să meargă de-a lungul bulevardului principal al oraşului, colonel Antonio Japiassu, şi după cinci minute, ceva spectacular i s-a întâmplat. I-a zărit pe cei doi maeştrii şi buni prieteni din aventura anterioară a seriei „Fiii luminii”. Cu rucsacii în spate mâncau un sandwich de la magazinul din colţ. S-a apropiat şi înainte de a îi putea surprinde l-au observat. Salutări şi îmbrăţişări au urmat. Bucuria reuniunii era evidentă. Inevitabil, conversaţia începu:

Aldivan, care avea hainele şifonate, părul ciufulit şi ochelari de soare se îndepărtează de ei şi dă un telefon. Îi cere permisiunea şefului să- şi ia liber, pretinzând o mare urgenţă. Impresionat, şeful îi dă permisiunea. După care, îşi sună familia pentru a-i informa cu privire la o călătorie de lucru, subliniind că va fi pe o durată nedeterminată de timp. În ciuda uimirii familia îl crede. Bine. Acum este liber să îşi îndeplinească misiunea, să ajute o persoană să-şi restabilească visele profunde. „Clarvăzătorul” era din nou în acţiune, de data aceasta cu prietenii săi italieni Emanuel şi Messias din seria „Fiii luminii”.

Odată terminate telefoanele se întoarce la prietenii lui şi cu toţii pleacă spre destinaţia menţionată. Cei trei merg pe bulevard, cotesc, trec de catedrala izbăvirii, un supermarket, trec prin cartierul de afaceri al oraşului şi mai cotesc odată. Staţia centrală din Arcoverde, capitala văgăunei Pernanbuce, era acum la aproximativ o sută de metri în faţa lor.

Stimaţii noştri prieteni parcurg această ultimă parte cu entuziasm şi dedicaţie. În acest moment, sentimentul predominant este unul de anxietate, nervozitate, dorinţă de noi aventuri, frica de necunoscut şi de imprevizibil. Ca prin minune, părăseau rutina zilnică, care pentru fiul lui Dumnezeu consta de fapt în deplasarea între muncă şi casă, iar pentru ceilalţi viaţa liniştită în Jeritaco-Ibimirim – PE, un sat pierdut într-o văgăună din Nord-Est, caracterizată de o secetă constantă şi uitată de majoritatea autorităţilor.

Ajunşi la destinaţie, se duc în staţia autobuzului de Buique. Localitatea este aproape şi industria şi comerţul ei sunt strâns legate de Arcoverde aşadar mişcarea de oameni este constantă la orice oră. Aşa că nu aşteptară prea mult şi vehiculul (o fiară argintie de douăsprezece locuri) parcă.

Odată plecat, vehiculul ajunge rapid în centrul oraşului, Saint Christopher şi alte cartiere. După ce ajung la a treia rampă a oraşului, traversează autostrada BR 232 şi ajung pe cealaltă parte la autostrada PE 270. Pe parcursul drumului, profită să se relaxeze şi reflectă la ultimele evenimente.

Din punctul de vedere al clarvăzătorului, era clar o aventură cu apostolii în care va descoperi o parte frumoasă a statului. Va predica despre Tatăl său şi îi va învăţa cum să-şi trezească „Eul” interior. Fiii luminii, Messias Escapuleto, tatăl, şi Emanuel Melkin Escapuleto, fiul, plănuiau de mult o reuniune cu iubitul lor maestru fără ca el să bănuiască. După cum se spune, totul la timpul său.

Acum, iată-i, cei trei reuniţi^nerăbdători să se întâlnească cu cineva care avea nevoie de ajutor. În cazul fiului lui Dumnezeu, el deja ajutase multe persoane: Christine, Claudio, Clodoaldo, Phillipe
Andrews, agricultorul, fetiţa umilă pe care o cunoscuse la serviciile sociale, cerşetorul şi mulţi alţii. Fiecare dintre ei avea o poveste tragică şi au fost mângâiaţi în braţele lui. El va repeta mereu acest gest.

Acesta era minunatul fiu al lui Dumnezeu, un om bun, umil, demn, calm, credincios, capabil, un vizionar fără pre-concepţii sau discriminări. Împreună cu tovarăşii săi de aventură, fiii luminii, sperau să transforme multe vieţi.

Îşi continuară traseul pe autostrada PE 270, cu această siguranţă în minte. Au trecut prin multe locuri, sate, marea majoritate gri. Buique, este un judeţ enorm cu multe minuni naturale.

Un loc perfect pentru o aventură. Această nouă etapă cu siguranţă va fi plină de surprize, surprize pe care Emanuel şi Messias intenţionau să le poarte mereu în suflet. Să vedem ce se întâmplă.

După un timp, călătoria se termină şi imediat ce au intrat în oraş au cerut să coboare. Au plătit şoferul, s-au dat jos şi au intrat în oraşul calm.
S-au oprit în faţa uşii casei a treia pe partea dreaptă a primei străzi. O casă contemporană, de mărime medie, cu o cameră de zi, doua dormitoare, baie şi bucătărie.

Bat la uşă uşor şi aud sunetul paşilor apropiindu-se. Uşa se deschide şi apare un bărbat înalt, slăbuţ, de aproximativ patruzeci de ani, cu părul negru, ochi căprui şi caracteristicile unei frumuseţi medii. Îşi întâmpină prietenii cu un zâmbet, îi aruncă clarvăzătorului o privire suspicioasă, şi spuse:

Acceptând invitaţia, cei trei au intrat în umila reşedinţă, Şi s-au aşezat pe canapeaua din camera de zi, care era prima cameră.

Deasupra canapelei atârna tabloul unei oi, iar pe partea dreaptă era un raft de metal simplu cu un televizor şi un radio cu baterii. Începură o conversaţie relaxată.

Tadeu a rămas stupefiat.

Cu timpului, datorită eşecurilor constante îşi pierduse complet încrederea în Dumnezeu şi oameni. Cu toate acestea, avea încredere absolută în prietenii lui Emanuel şi Mesia, şi dacă ei îl aduseseră cu siguranţă aveau un motiv întemeiat. Cine ştie dacă un mare miracol era posibil sau nu?

Au mers în dormitor şi au pregătit tot ceea ce era necesar pentru călătorie. Haine, un cort gonflabil, cărţi, un radio, loţiune de soare, un ceas şi mâncare. După care, au pregătit masa de prânz. Au împărţit sarcinile: Aldivan şi Tadeu au pregătit ingredientele, iar Messias şi Emanuel au gătit. Două ore mai târziu efortul colectiv a rezultat în bucate delicioase.

Se aşezară la masa micuţă şi începură să mănânce, alternând tăcerea cu mici conversaţii. Atmosfera este plăcută şi deschide noi perspective în inimile celor patru. Treizeci de minute mai târziu, termină de mâncat, şi se ocupă de ultimele detalii ale excursiei. În sfârşit sunt gata şi ies din casă. Către noi provocări!

Merg câteva sute de metri, traversează centrul şi se opresc în piaţa principală. Tadeu Barbosa cunoaşte oraşul foarte bine şi deja a contactat un şofer de taxi de încredere, care era oprit cu Fiatul lui Uno pe partea dreaptă a pieţei.

Intrară în maşină. Şoferul se suii şi el şi începu călătoria. Catimbau desigur le rezerva mari surprize. Să mergem cu ei, cititori!

Capitolul 2 Drumul spre Catimbau

Începe o călătorie care promite multe emoţii. Ies de pe drumul asfaltat şi intră pe un drum de ţară plin de hârtoape. În afară de asta totul este grozav: aerul curat, munţii, fermele, rocile şi pădurea faceau acest loc unic. Fără îndoială, unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Starea mentală a prietenilor noştri oscila de la entuziasm la nervozitate. Ce pregătea fiul lui Dumnezeu pentru ei? Ce planuri avea cu excursia la Catimbau? Misterul părea imens. Cu toate acestea, nu aveau curajul să-l întrebe. Preferau să trăiască magia fiecărui moment, ca şi cum ar fi fost ultimul, nădăjduind că în timp vor avea toate răspunsurile necesare. Cel puţin aşa sperau.

Au avansat într-un ritm constant, şi pe la jumătatea drumului, au rugat şoferul să se oprească ca să facă câteva fotografii. Obiectivul era să păstreze aceste amintiri pentru a le arăta familiei, copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor. În cele din urmă, vor fi mândri să spună: Am fost aici pentru un scurt timp.

Zece minute mai târziu, s-au întors la maşină şi şi-au continuat călătoria. Şoferul mării viteza acum că drum era mai bun. Au făcut ultimii şase kilometri în doar zece minute

şi au ajuns la Catimbau, un cătun pierdut în imensul şi sălbaticul Pernanbuco. Taxiul îi lasă la asociaţia locală de ghizi, unde angajară unul pentru a-i călăuzi în parc. Îşi iau la revedere de la Fabricio, păstrându-i numărul de telefon pentru a-l putea contacta mai târziu.

Discută cu ghidul şi planifică itinerariul şi închiriază un camion mic cu care să meargă până la intrarea în parc. Totul este gata. Ghidul, care va fi şi şoferul este Paulo Lacerda. Extazul îşi atinge apogeul iar turiştii sunt uimiţi chiar şi înainte de a ajunge la sanctuarul ecologic.

Ajungând la punctul cel mai apropiat până la care se poate conduce, pornesc energici pe jos. Merg pe o potecă îngustă, plină de obstacole: urcuşuri şi coborâşuri dificile, spini şi ghimpi periculoşi ai teritoriului numit „Chapadão”.

După aproximativ două ore de mers, se opresc şi eliberează terenul într-o poiană pentru a pune cortul şi a se odihni un timp. Mai târziu, caută lemne, fac focul şi încep să pregătească o cină simplă, supă de ceapă. Direct sau indirect, se implică cu toţi în proces şi de îndată ce mâncarea e gata, se hrănesc cu entuziasm. Nu sunt tocmai comozi, dar nimeni nu se plânge. Catimbau le serveşte ca o eliberare a frustrărilor personale, şi le oferă oportunitatea de a ieşi din rutina lor monotonă. Faptul că se aflau acolo, în mijlocul pădurii, în sânul mamei naturi, era mai minunat decât dacă ar fi câştigat un premiu. Era un privilegiu pe care nu mulţi îl aveau.

Odată ce terminară de mâncat, clarvăzătorul se ridică şi începu să vorbească:
Cu cât noaptea progresa cu atât şi frigul creştea. Exploratorii se adunară în jurul focului să se încălzească şi să mai vorbească puţin. Acolo, pe acea bucăţică de pământ, fiecare profită să absoarbă învăţăturile mamei pământ şi ale fiului lui Dumnezeu. Cel mai grav caz era al lui Tadeu, care avea „cicatrici" adânci, care încă nu se vindecaseră, dar nu era o excepţie. Şi Messias Escapuleto, Emanuel Melkin Escapuleto, Paulo Lacerda şi chiar maestrul luminii însuşi suferiseră în viaţă. Singura diferenţă era că cel din urmă, a fost capabil de a o depăşi şi de a-şi continua viaţa. „Clarvăzătorul" era un caz rar dispus să înveţe şi să-şi asculte superiorii, subordonaţii şi prietenii. Asta servea drept un exemplu foarte important pentru omenire în general.

Pe lângă scopul de a învăţa şi de a fi o aventură, călătoria aceasta era o mare oportunitate de a ieşi din monotonia vieţii. De câte ori nu ne-am plictisit sau nu am intrat într-o depresie profundă pentru simplul fapt că repetăm aceeaşi rutină? De fiecare dată când ajungem în acest punct, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să facem o schimbare drastică: să vorbim, să ne plimbăm, să învăţăm lucruri noi, să ne uităm la televizor, să mergem la cinematograf, să citim o carte, sunt doar câteva din lucrurile pe care le putem face pentru a ne schimba rutina. Creierul nostru are nevoie de fluctuaţie constantă între diversele activităţi plăcute ale vieţii. Conştienţi de acest lucru, ei profită şi se bucură de restul serii în cel mai bun mod posibil. Mai târziu, fac un program de rotaţie pentru a face de pază cu atâtea animale sălbatice. Funcţionează în felul următor: unul rămâne de veghe pe o anumită perioadă de timp, ceilalţi dorm, şi fac cu rândul.

Totul era clar. La orele douăzeci şi două, patru se duc la culcare şi unul rămâne de veghe. Două ore mai târziu, următorul îl înlocuieşte şi aşa mai departe. Singurul exclus de la această sarcină este liderul grupului. Din motive evidente, el trebuie să fie odihnit pentru a face faţă următoarelor zile în pădure. Deci, noaptea şi zorii au trecut şi în cele din urmă este dimineaţă.

Capitolul 3 Traseul Piatra Câinelui şi Turnurile

Turiştii noştri se trezesc foarte devreme şi ies din cort întinzându-se. Următorul pas este să facă focul şi să pregătească micul dejun, cartofi dulci şi o oală de cafea tradiţională.

Încep să mănânce iar soarele începe să strălucească din ce în ce mai puternic. Era o zi perfectă pentru o nouă aventură şi noi descoperiri. Dar, din păcate îndoielile şi grijile continuau să persiste şi să le invadeze minţile. Care era oare planul fiul lui Dumnezeu de i-a adus în acel capăt al lumii?

Oricare ar fi fost, aveau încredere deplină în înţelepciunea, dragostea şi dăruirea lui. Cu siguranţă vor fi lucruri bune. Deşi nu ştiau ce le rezervă viitorul, au profitat cele douăzeci de minute cât a durat micul dejun şi au conversat, după care au început să se pregătească de călătorie. Urma traseul piatra câinelui, Lapias şi traseul turnurilor.

Au desfăcut cortul, au împachetat rucsacii şi au pornit în după ghid. Sunt pe o potecă îngustă şi greu accesibilă îndepărtându-se de Chapadão. La scurt timp sunt pe traseul pietrei câinelui.

Continuă printre obstacolele naturale ale pădurii şi admiră peisajul de munte şi în sfârşit ajung la primul punct turistic. Este vorba de un deal de mărime medie, înconjurat de un tip de tufiş specific zonei. Fac fotografii acestui simbol sălbatic important, care în trecutul îndepărtat a asistat la dezvoltarea populaţiei native, indienii. O perioadă de lupte, descoperiri, decepţie şi cruzime.

Cinci minute mai târziu, pornesc mai departe în căutarea unui alt loc care să ia respiraţia. Continuă motivaţi şi plini de voie bună, într-un ritm moderat. Într-adevăr, clarvăzătorul a avut o idee excelentă să îi ducă acolo. Următoarea atracţie a călătoriei este un deal pietros, un set de stânci ascuţite răspândite printre vegetaţie. Acum erau pe partea de vest în faţa unui deal pietros, în timp ce pe partea dreaptă aveau o privelişte verde măreaţă şi pe partea stângă muntele în sine. Fac o scurtă pauză să se hidrateze şi să se odihnească. Era încă mult teren de descoperit, aşa că, la scurt timp, pornesc din nou la drum. Poteca i-a dus într-un alt loc important: o formaţiune geologică interesantă, sculptată de natură, înaltă, alunecoasă, deformată şi cu urme de picturi. Era unul dintre puţinele monumente ale parcului care păstra urmele civilizaţiei antice. Prietenii noştri se fotografiază în faţa ei apreciindu-i frumuseţea deosebită. Cât de minunat era peisajul în nord! Uimirea le este atât de mare încât nu le vine să creadă că sunt acolo, savurând acest moment frapant capabil să-i poarte spre introspecţie şi să le vindece cele mai rele maladii. Binecuvântat fie fiul lui Dumnezeu!

Inspiraţi de tot ceea ce au văzut până acum, îşi reiau călătoria, cu şi mai multă convingere, fericiţi şi plini de

voinţă. Plimbarea chiar avea efect asupra sufletelor lor suferinde. Cui i-o datorau? În primul rând, lui Dumnezeu, fiului Lui şi soartei care i-a ajutat puţin. Totul indica soluţionarea problemele lor puţin câte puţin.
Mergând mai departe în pădure, ghidul îi duce la un loc aparte: se află pe marginea canionului şi cei mai curajoşi se aşează pe marginea lui.

Dacă întâmplător ar fi alunecat, nu ar mai rămâne nimic din trupurile lor de muritori, aşa erau de sus. Incredibilă lucrare a naturii. Schimbă impresii, fac poze, se odihnesc puţin pe stâncă şi studiază mediul înconjurător. Vegetaţia de tufişuri tipice zonei, abundă de o mare varietate de specimene de bromelia şi cactuşi. Iar în ceea ce priveşte fauna, există cel puţin 150 de specii, ca de exemplu sticletele, Maria-Macambira, ciocănitoarea, şopârla de piatră şi şopârla Kluge printre altele.

După douăzeci de minute, spun la revedere acestui peisaj şi continuă în căutarea ultimei atracţii a zilei. Pe traseul întortocheat, prietenii noştri se confruntă cu soarele arzător, praful, pietrele ascuţite, spini, oboseală, şi pericolul constant de a întâlni animale veninoase sau sălbatice. Dar, cu siguranţă se merită.

Un pic mai departe, văd ultimul peisaj minunat al zilei: un set armonios şi omogenic de falii naturale răspândite pe câmpia imediat de sub munte. Aliniate, dealurile arătau ca nişte piese de şah pe placa imensă, care este planeta Pământ. Jucătorii ar fi Dumnezeu şi soarta, iar celelalte piese

oamenii, în marea lor majoritate depravaţi. La fel ca în joc, viaţa ar progresa în conformitate cu mişcările celor responsabili, şi dacă ar fi înţelepţi totul ar fi bine în cele din urmă. Era ceea la ce se aşteptau.
Era ora unsprezece şi de comun acord au decis să-şi facă tabăra acolo ca să poată admira faliile. Au pus cortul, au procurat lemne din pădure şi au aprins un foc mic.

Obiectivul era să pregătească prânzul. Ca de obicei, toată lumea a contribuit şi o oră şi jumătate mai târziu, mâncarea a fost gata. Încep să se servească şi să savureze orezul şi fasolea tropeiro. Timp de aproximativ treizeci de minute, au alternat momentele de tăcere cu schimbul de informaţii importante. În sfârşit spală vasele şi sting focul. Curând după, formează un cerc şi „Stăpânul luminii” se ridică şi începe să vorbească:

Ascultând comanda clarvăzătorului conversaţia a fost luată drept încheiată şi tăcerea a planat peste ei. Pentru restul după-amiezii şi serii, au desfăşurat mai multe activităţi: s-au odihnit în cort, au mers prin împrejurimi, au asculta muzică la radioul cu baterii, au făcut planuri de viitor, au pregătit cina, au studiat stelele, au vorbit, şi au dormit. Ziua următoare, cu siguranţă va aduce alte evenimente noi, în acea junglă sălbatică şi intrigantă. Noapte bună tuturor.

Capitolul 4 Poteca Peşterii

Este dimineaţa devreme în paradisul Catimbau şi soarele strălucitor înlesneşte trezirea aventurierilor. Unul câte unul, se ridică de pe solul tare şi arid, se întind şi încep să pregătească micul dejun. Emanuel, Messias şi Paulo se duc să procure lemne pentru foc şi odată ce focul este aprins, lasă gătitul pe mâna şefilor Aldivan Teixeira şi Tadeu Barbosa. Ambii sunt experţi culinari. Lui Aldivan îi plăcea să gătească în timpul liber, iar Tadeu a fost forţat de circumstanţe să se îngrijească singur, de la o vârstă fragedă.

Deoarece pădurea nu oferea multe opţiuni, meniul zilei era biscuiţi crocanţi şi ouă prăjite. Dar, niciunul nu se plânge şi odată ce e gata se bucură de mâncare. Fac conversaţie şi legătura dintre ei se mai consolidează o bucată. împreună, formau grupul „Fiii luminii”, o altă serie importantă a lui Aldivan.

Dintr-o dată conversaţia se opri şi îşi continuară micul dejun. Trec câteva minute şi fiul lui Dumnezeu vorbeşte din nou, trecându-şi mâna prin păr şi barba acum crescută.

Demontară cortul şi îşi împachetară rucsaci pentru a continua aventura. Să mergem!

Armonia domnea între ei, în ciuda anxietăţii, grijilor şi incertitudinii. Ce urma? Ce plan avea Dumnezeu pentru ei? Aldivan li se părea încă un mare mister. Ceea ce ştiau despre el era că era un om tânăr simplu, fermier din Pernambuco şi că a fost transformat de puterea spiritului. Faţa lui purta semnul divin de încredere, bunătate, generozitate şi compasiune. Indiferent de cine era într-adevăr, era fără nici o îndoială o fiinţă specială menită să schimbe viaţa multor persoane. Merita titlul de Fiu al lui Dumnezeu, pentru că viaţa lui era o dovadă tangibilă a acţiunilor lui împreună cu Tatăl.

Totul este pregătit şi cu ghidul înainte pornesc spre o altă aventură intrigantă: Peştera interzisă din Catimbau. De la turn pornesc pe un traseu din apropiere care îi va duce la destinaţie. Datorită scurtăturilor cunoscute de Paulo, după jumătate de oră de efort ajung pe vârful muntelui. De aici, în mai puţin de patru ore, vor avea acces la intrarea în peşteră.

Încep coborârea pe o potecă abruptă şi improvizată, deoarece era o zonă puţin cunoscută şi vizitată. Cu prăpăstii pe ambele părţi, prietenii noştri se străduiesc să nu alunece pe dealul abrupt. Orice greşeală ar fi fost fatală. Merg o oră, două, trei şi puţin mai târziu, pot vedea intrarea peşterii. Adrenalina şi entuziasmul sunt maxime. Sunt pe punctul de a intra în una dintre cele mai periculoase peşteri, habitat al aproximativ patruzeci de specii de lilieci, şerpi şi alte animale veninoase.

Încă câţiva paşi şi intră în zona de pericol. Este întunecat şi mistic. Momentan înmărmuriţi, îşi caută curajul de a intra. Este o mare provocare dar prietenii noştri sunt viteji. Ţinându-se de mână, formează un şir şi intră unul câte unul în peşteră. Cu ajutorul unei torţe, iniţial văd tavanul jos al peşterii. Merg pe lângă peretele peşterii deoarece este o mare prăpastie de cealaltă parte şi cu expertiza lui Paulo Lacerda, trec cu bine de această porţiune.

În următoarea porţiune tavanul peşterii este mai înalt dar proximitatea faţă de lilieci creează o atmosferă tensionată. Trebuie să meargă cu mare grija pentru a nu-i deranja sau perturba. Clarvăzătorul recită o rugăciune într-o limbă necunoscută şi reuşeşte să-şi relaxeze puţin prietenii.

Petrec aici aproximativ cinci minute apoi se îndreaptă spre ieşire. Cu mare grijă părăsesc această porţiune, intră în prima şi ajung la ieşire fără probleme. Lăsând peşteră în urmă, îşi fac tabăra, adună lemne, fac focul şi încep să pregătească prânzul. Două ore mai târziu masa este pregătită. Mănâncă şi se odihnesc. Restul zilei şi serii şi-l petrec planificând următorul traseu, pregătind şi luând cina, plimbându-se prin împrejurimi, admirând cerul înstelat şi vorbind ore în şir. Principalele puncte ale conversaţiei:

Conversaţia a continuat un timp pe diverse subiecte. După care, epuizaţi s-au dus la culcare. A doua zi urma un nou traseu în locul fermecat. Ne vedem în capitolul următor.

Capitolul 5 Poteca Tradiţiei

Noaptea a trecut repede, au venit zorii şi dimineaţa. Mulţumim lui Dumnezeu, nu s-a întâmplat nimic, pentru că unul dintre ei a stat de veghe toată noaptea. Lucru extrem de necesar deoarece locul era plin de animale sălbatice şi veninoase, deoarece era un parc natural protejat prin lege, lucru rar pentru această regiune. În rest, natura a fost distrusă de explozia populaţiei care a necesitat resursele naturale.

Unul câte unul prietenii noştri s-au ridicat şi au început să se organizeze. Messias Escapuleto, Paulo Lacerda şi Tadeu Barbosa au plecat să adune lemne de foc din pădure iar fiul lui Dumnezeu şi salvatorul său, Emanuel Melkin au început să cureţe zona din jurul cortului. Cei doi conversează.

Ceilalţi aventurieri au revenit din pădure şi conversaţia a fost întreruptă. Acum că aveau lemne au aprins focul şi Aldivan şi Emanuel au început să pregătească omleta pentru micul dejun şi bineînţeles cafeaua, care era nelipsită. În câteva minute totul a fost gata şi au început să mănânce. În afară de zgomotul pădurii, domneşte liniştea.

Îşi savurează mâncarea acompaniaţi de cântecul păsărilor şi panorama splendidă a parcului înconjurat de munţi, cu vegetaţie tipică zonei şi o faună abundentă.

Era un moment special şi demn de amintit: clarvăzătorul cu rolul de călăuzire, de a cunoaşte oameni noi şi de a fi reunit cu prieteni importanţi, ghidul Paulo Lacerda de a satisface diverse personalităţi prin plăcutul său servici, Tadeu Barbosa, problematicul, spera un viitor mai bun, Messias de a experimenta rolul de ucenic, Emanuel să se reunească cu protejatul lui. Într-adevăr, totul mergea bine şi părea că se vor produce schimbări bune, datorită atitudinii emblematice şi a sfaturilor fiului lui Dumnezeu.

Împreună, echipa seriei fiii luminii era un grup coerent şi pregătit pentru mari călătorii. Catimbau, locaţia principală a celei de a doua saga, nu fusese ales la întâmplare. Era un loc sacru pe care clarvăzătorul avusese plăcerea de a-l vizita cu ceva timp în urmă şi care lăsase o impresie în mintea, inima şi memoria lui. Să îşi aducă prietenii în acest loc era ca şi când i-ar fi adus în propria casă şi să-i primească cu inima deschisă, la fel cum şi Tatăl face cu toată lumea. De aici măreţia şi harul Său.

De îndată ce au terminat micul dejun, s-au adunat şi ghidul le-a dat noile instrucţiuni. Pornind mai departe, Paulo îi conduce pe traseul îngust şi periculos al muntelui cu prăpăstii pe ambele părţi. Drumul a durat aproape patru oră până când în sfârşit au ajuns la o răscruce şi au urmat o nouă direcţie.

Luând-o la dreapta, au intrat într-o zonă cu formaţiuni de roci, păduri şi în cele din urmă lanţul muntos. Îşi pun cortul chiar acolo, printre formaţiunile geografice, aprind focul,

gătesc orez şi fasole pentru masa de prânz şi când totul este gata îşi hrănesc trupurile în nevoie. Treizeci de minute mai târziu termină şi sunt pregătiţi pentru discuţia zilei.

Ei ascultară comanda liderului şi şi-au împărţit activităţile. Aldivan, Messias şi Paulo discută următorii paşi ai călătoriei. Emanuel şi Tadeu s-au dus la o plimbare şi să adune lemne pentru foc. La întoarcere, se adună din nou împreună, pregătesc focul şi se odihnesc. Mai târziu, gătesc, iau cina şi petrec restul serii în cort, deoarece temperatura era foarte scăzută.

Seara târziu încercă să doarmă inundaţi de un val de emoţii. Ce îi mai aştepta? Citiţi în continuare.

Capitolul 6 Poteca Prin Caatinga

Făcând cu rândul de pază, ca întotdeauna, aventurierii noştri petrec noaptea în sanctuar. Era necesară o reflecţie profundă asupra tot ceea ce realizaseră până atunci: de la întâlnirea în Arcoverde până la parcul din Buique, evoluaseră deja foarte mult şi responsabilul era Tatăl Dumnezeu. Pe lângă faptul că învăţau să trăiască cu provocare gigantică care era propria lor durere, învăţau să coexiste cu locul, natura sălbatică a Caatingei care se răspândea în toate direcţiile. A fost o alternativă minunată, plimbarea în parc, iar deciziile ulterioare cu siguranţă nu vor fi catastrofale. Dimpotrivă, erau extrem de necesare, lucru clar subliniat de fiul lui Dumnezeu.

Grupul realizează că dorinţele lor încep să capete formă şi să devină realitate când se trezesc cu acea frumoasă panoramă sălbatică: la nord, se poate vedea măreţia muntelui Catimbau; la sud, micuţul sat cu acelaşi nume; la vest, jungla care se întinde pe kilometri; în est, canionul dintre munţi, o vale, care în trecutul îndepărtat a găzduit un braţ al mării şi în mijloc soarele strălucitor. Panorama este pur şi simplu spectaculoasă şi se întreabă dacă sunt într-adevăr pe Pământ sau într-un paradis din a şaptea dimensiune.

Totul este într-adevăr fantastic: oamenii, natura şi

provocarea în sine. Plini de voie bună, aventurierii noştri ies devreme din cort, aprind focul cu lemnele rămase, fierb nişte ouă şi mănâncă. Conversează în timp ce mănâncă. Toată lumea a urmat porunca liderului. Îşi pun haine groase şi se dau cu loţiune de soare. După care, desfac cortul şi încep să se îndepărteze de faliile naturale. Merg înspre dreapta şi intră în pădurea deasă pe un traseu foarte îngust. Periculoasa potecă a Caatingei începe aici.

În acest moment, sentimentul este de comuniune şi pace, în ciuda dificultăţilor. Sunt o echipă minunată, fiii luminii, comandaţi de Tatăl, reprezentat de clarvăzător. Fiul lui Dumnezeu a avut încrederea şi credinţa necesară a slujitorilor săi pentru a acţiona. Merg pe traseul îngust aproxiimativ un kilometru, după care se opresc să se odihnească. În cele cinci minute de odihnă beau apă şi ascultă instrucţiunile ghidului. După acest interval, pornesc din nou la drum.

Fac la stânga şi intră pe un traseu şi mai îngust. Pe măsură ce avansează, sunt loviţi de crengi şi spini sfâşietori. Apoi, ghidul începe să folosească o macetă şi situaţia se îmbunătăţeşte puţin. Un kilometru mai târziu trec printr-o pădure de pomi fructiferi şi profită să se bucure de ele şi să se dea lulea pe copaci. Această activitate îi poartă în lumea copilăriei. La scurt timp continuă hotărâţi traseul.

Avansează rapid şi ajung la punctul central al traseului prin

Caatinga, un luminiş mare la poalele impunătorului munte. Hotărăsc să rămână aici. Pun cortul, adună lemne şi încep să gătească prânzul. Meniul zilei este tradiţionalul orez şi fasole acompaniat de carne de pasări vânate în pădure. Pregătirea durează aproximativ o oră şi jumătate, după care mănâncă în tăcere. În acest loc verde imens, cea mai importantă era interacţiunea dintre ei, în ciuda pericolului şi incertitudinii constante. Călătoria se meritase cu siguranţă.

Au terminat şi clarvăzătorul s-a aşezat în mijlocul lor şi a început să vorbească, iniţiind dezbaterea zilei.

Discuţia se încheie şi fiecare se ocupă de responsabilităţile lui faţă de grup, pentru restul după-amiezii şi a serii. La sfârşitul zilei, se odihnesc cu gândesc la traseul următor.

Capitolul 7 Poteca Caianei

Începe o nouă zi în frumosul parc Catimbau. Aventurierii noştri se trezesc în zorii zilei şi ies din cortul improvizat. Ca de obicei, pregătesc masa de dimineaţă şi o savurează cu plăcere. Momentul necesită linişte şi concentrare mare din partea lor deoarece îi aşteaptă o marea provocare pe traseul următor.

În timpul micului dejun se privesc cu complicitate ca şi când se cunoşteau de secole. Echipa seriei fiii luminii era mai puternică ca oricând. Emanuel rupe tăcerea.

Conversaţia se termină acolo şi prietenii rezumă micul dejun cu omletă şi fructe tropicale. La scurt timp încep să îşi adune lucrurile şi să demonteze cortul. În sfârşit ies din poiană şi se îndreaptă spre traseu.

De-a lungul îngustei poteci au parte de mai multe surprize: aproape calcă pe un şarpe, se întâlnesc cu un alt grup de aventurieri, iar unii dintre ei au probleme cu stomacul şi trebuie să se oprească pentru o vreme. Eventual ajung la o bifurcaţie. Au trecut deja două ore de când au pornit pe acest traseu.
Au intrat deja în Caiana şi sunt plini de voie bună în ciuda dificultăţilor impuse de pădure. După opt sute de metri, ajung la primul peisaj notabil: trei crevase create de natură

în stâncă, de-a lungul mileniului, înconjurate de vegetaţie şi muntele impunător la nord-est. Răsărind din pădurea sălbatică, formaţiunile geologice au forma unei nave, unui pahar şi un turn.

Vizitatorii sunt muţi pentru câteva momente la vederea acestei minuni a naturii. Se simt mici în faţa misterului, vieţii şi naturii create de Tatăl lui Aldivan. Vorbind de el, motivul pentru care i-a adus aici a fost exact acest lucru: pentru a le arăta simplitatea şi măreţia naturii în afară de faptul că dorea să îi ajute să-şi vindece rănile prin perspectiva şi inteligenţă lui. Strategia părea să funcţioneze.

Puţin mai târziu, sunt forţaţi să continue pentru că este deja târziu. Avansează cu uşurinţă datorită expertizei ghidului. Şi, următorul peisaj eliberator apare: un grup de pietre decorate cu picturi, reprezentând un tigru, o pasăre mâncând fructe şi figura unui om. Se simt onoraţi de a se afla în faţa vestigiilor de milioane de ani ale strămoşilor, complet conservate pe piatră. Atingând delicat picturile, îşi imaginează viaţa şi cultura lor şi planeta în acea epocă. Sunt pur şi simplu uimitoare.

La scurt timp, încep să meargă din nou în căutare de noi aventuri. Era un adevărat miracol că se aflau acolo având în vedere dificultăţile confruntate. După şase sute de metri ajung la altă operă de artă a naturii: un munte triunghiular, cu numeroase muchii, cauzate probabil de expunerea la ploaie şi soare. Este situat în centrul câmpiei. Prietenii noştri fac câteva fotografii şi se odihnesc o perioadă, timp în care ghidul le oferă mai multe informaţii. După acest popas scurt

îşi reiau traseul, care devine din ce în ce mai greu datorită faptul că sunt obosiţi. Încetinesc şi, în acest fel, se pot bucura mai mult de panorama regiunii, care, fără îndoială, era una dintre cele mai frumoase din lume. La finalul traseului ajung la marginea prăpastiei, cea mai mare formaţiune stâncoasă, de unde se pot vedea măreţul canion. Uau! Pur şi simplu spectaculos.^ Hotărăsc cu toţii să pună cortul acolo şi îşi încep activitatea. În primul rând pregătesc prânzul, couscous şi pui sălbatic. După aproximativ o oră şi jumătate, totul este gata şi ca de obicei începe discuţia.

Ascultând conducătorul expediţiei, termină prânzul şi se apucă de diverse activităţi. Paulo şi Aldivan planifică următorii paşi ai aventurii şi fac schimb de informaţii importante, iar restul se odihnesc. După- amiaza târziu, se trezesc, pregătesc cina şi mănâncă. Mai târziu, merg cu toţii să se scalde într-o lagună din apropiere. Pe seară fac focul, admiră stelele şi spun glume. Seara târziu, făcând de pază cu rândul se duc la culcare. A doua zi va fi o nouă zi de descoperiri pentru grupul nostru. Mergi cu noi mai departe.

Capitolul 8 Poteca Micului Munte

Zorii şi începutul zilei aduc mari provocări. În primul rând, în timpul nopţii un scorpion l-a înţepat pe Emanuel ceea ce i-a provocat o mare durere, care nu a trecut decât cu medicamente. Aproape de zori, un piton s-a apropiat de tabără dar din fericire Messias a reuşit să-l redirecţioneze înapoi la natura. Pfui! Prietenii noştri erau în siguranţă.

În ciuda dificultăţilor, prietenii noştri se trezesc plini de voie bună şi savurează deliciosul mic dejun, ouă şi fructe tropicale. Mâncarea a fost devorată rapid şi nivelul extrem de epuizare era evident având în vedere numărul zilelor de mers de când plecaseră de acasă.

Călătoria alături de fiul lui Dumnezeu şi fiinţele înţelepte ale luminii influenţa într-un mod evident vieţile lui Tadeu Barbosa şi Paulo Lacerda. înţelepciunea celor trei emana ca şi când venea direct de la creator şi era contagioasă. Această călătorie se merita cu siguranţă.

În timpul mesei, ascultă atent informaţiile oferite de Paulo despre următorul traseu. Paulo subliniază faptul că va deveni mai dificil datorită epuizării fizice în creştere, şi, de asemenea, le laudă starea de spirit, având în vedere că nu sunt obişnuiţi cu acest tip de program. Cu toţii îi mulţumesc pentru cuvintele sale.

Termină masa şi pornesc din nou la drum, aruncând o ultimă privire spre canion precum un gest de la revedere. Pornesc pe o scurtătură prin pădurea densă, şi, datorită expertizei lui Paulo, ajung cu uşurinţă şi rapid la poteca micului munte, cu doar câteva zgârieturi.

Avansând în şir indian, ajung la primul loc turistic al acestei zone: o poiană plină de flori şi plante agăţătoare. Priveliştea este atât de impresionantă că se simt ca într-un western. Locul, în afară de faptul că era spectaculos, era vast. Se opresc să se odihnească, fac câteva poze şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru peisajul minunat. Ghidul le spune că urmează alte minunăţii şi mai şi.

Câteva minute mai târziu continuă pe traseu. După mai bine de o oră de mers printre formaţiuni stâncoase, bromeliade, cactuşi, şi felurite specii de vegetaţie specifică zonei, ajung la cea mai mare minune văzută până acum: un lac înconjurat de roci şi o cascadă.

Profită de ocazie şi beau din apa cristalină, Apoi fac baie. Faptul că se aflau acolo era un cadou de la Creator pentru aceste creaturi care suferiseră deja atât de mult în viaţă.

După o jumătate de oră de relaxare ies din apă, se aşează pe margine şi decid să rămână acolo pentru restul zilei. S-au apucat îndată să pregătească o supă pentru prânz din ingrediente simple.

Treizeci de minute mai târziu, o nouă dezbatere a început.

Porunca clarvăzătorului este acceptată. Se reunesc şi împart sarcinile. După-amiaza era destinată pregătirilor pentru o seara memorabilă. În curs de pregătire, culeseră lemne de foc din pădure, aprinseră focul şi începură să pregătească mâncăruri tipice. Se odihniră o vreme. Şi, cu totul gata, la orele optsprezece, sărbătoarea începu cu alimente şi băuturi. Conversaţia curge liber în timp ce mănâncă.

Spunând asta, fiul lui Dumnezeu a încheiat conversaţia şi cu supunere sărbătoarea a continuat. Au dansat, s-au zvăpăiat, şi-au satisfăcut nevoile fiziologice şi au admirat cerul înstelat al acelui paradis. Catimbau era un loc uimitor, plin de frumuseţe şi mister.

Cei care-l vizitează nu-l uită niciodată. Acest mediu îi ajuta cu tratamentul şi desfăşurarea evenimentelor căror obiectiv principal era de a se vindeca de durere. Era oare posibilă vindecarea completă a cicatricilor, după cum le promisese fiul Tatălui sau doar câştiga timp şi îi păcălea? Erau pe cale de a descoperi, pentru că aventura se apropia de sfârşit.

Seara s-a încheiat şi s-au dus la culcare. Ce le rezerva a doua zi? Să continuăm.

Capitolul 9 Poteca Canionului

O nouă zi începe pentru prietenii noştri dragi. Se trezesc aproape simultan şi îşi organizează diferitele sarcini. Era o zi specială, plină de culoare şi impresionantă. Au fost în pădurea densă pentru câteva zile şi, încetul cu încetul culegeau roadele muncii lor: Interacţiunea şi prietenia dintre ei era puternică, îşi recuperaseră speranţa şi credinţa, iar viitorul era promiţător. Toate acestea datorită unei fiinţe spectaculoase numită pe merit fiu al lui Dumnezeu. În ciuda titlului de autoritate, el era simplu, umil şi mai presus de toate om.

Clarvăzătorul se ridică pentru o clipă, după ce a ajutat la prepararea micului dejun, tapioca, biscuiţi şi cafea. îşi netezi părul, îşi aranjă cămaşa de mătase şi îşi verifică cizmele negre înalte şi îşi observă servitorii pentru o vreme. Pentru ei, şi-a lăsat în urmă încă odată confortul casei, serviciul, colegii şi vecinii. Doar cititorii nu şi i-a abandonat pentru că îl însoţesc în această aventură, care a fost cea de a doua saga a seriei „Fiii luminii”.

Cu darul lui şi cu adepţii săi a depus efort să găsească o cale de ieşire, în faţa unei alte mari provocări: să vindece „cicatricile” celor care au dat greş de-a lungul vieţii.

— Mănânci! Tadeu îl cheamă la micul dejun, şi el răspunde

imediat. Fac un cerc şi se servesc. într-o atmosferă de pace şi armonie, împărţirea mâncării era un ritual sacru pe care nimic nu îl putea întrerupe. Şi astfel, treizeci de minute trec.

După care, se ridică, demontează cortul, împachetează rucsacurile şi pleacă imediat în căutarea unei noi aventuri, ultima în regiunea satului Catimbau. Urmând un traseu cunoscut, lasă lacul unde au trăit momente incredibile, în urmă. Cu siguranţă îşi vor aminti acest moment toată viaţă.

Următorul obiectiv era traseul Canionului, unul dintre cele mai renumite şi frumoase trasee ale parcului. Pentru a ajunge acolo trebuiau să treacă de linia de tranziţie, care separa cele două trasee, şi era ceva cale până acolo. Cam o oră de mers.

După ce în sfârşit au trecut de ea, se uitară după semne pentru traseu. Conduşi de ghid, continuară prin vegetaţia exuberantă a Caatingăi, care îi înconjura în toate părţile. Prima oprire a fost pentru a se familiariza cu un specimen rar şi specific zonei: Atilansia Catimbauense, o specie de bromeliad, unică pe planetă. Frumuseţea şi simplitatea plantei îi impresionează şi o imortalizează cu fotografii.

După un timp, îşi continuă traseu. El prezintă nişte răscruci care trebuie urmate cu atenţia pentru a nu se pierde. Parcul este enorm şi periculos pentru cei fără experienţă. Trei sute de metri mai târziu, zăresc faliile geologice naturale. O elevaţie ascuţită ce seamănă cu un vultur gata să zboare şi alta mai lată care seamănă cu un elefant. Panorama era pur

şi simplu minunată.

Din păcate nu au putut să o admire prea mult pentru că timpul era limitat. Aveau încă mult drum de parcurs. Conştienţi de asta continuară într-un ritm constant. Următoarea oprire importantă fiind două monumente: un set de formaţiuni de rocă în formă dreptunghiulară şi o formaţiune unică în formă de carapace de broască ţestoasă. Ghidul le-a explicat originea şi modul în care sunt prezervate. Cu toţii acordă atenţie informaţiei şi detaliilor despre monumente şi se asigură că nu îşi lasă amprenta.

Puţin mai târziu, îşi reiau traseul. La câteva sute de metri, îi aştepta una dintre cele mai mari frumuseţi ale planetei: punctul de atracţie vizuală a parcului Catimbau, enormii pereţi de gresie ai canionului. Ajung la marginea abisului şi câţiva din ei îndrăznesc să se aşeze pe marginea lui, contemplând splendida lucrare divină. Cât de mare şi minunat era Dumnezeu să creeze aşa lucruri frumoase.

Locul îi face să îşi înghită cuvintele, iar „cicatricile”, şi ele, dispar instantaneu. Minunea a fost făcută ca urmare a ceea ce mulţi numesc pământ sacru. Prietenii noştri decid să îşi petreacă ultima noapte sub cerul înstelat şi în Catimbau, regiunea Buique, în apropiere.

Adună lemne pentru foc, îl aprind şi încep să pregătească prânzul. Sunt însetaţi şi înfometaţi după lungul drum parcurs.
Aventurierii noştri gătesc pui, demonstrându-şi expertiza

culinară, şi îl savurează cu mare plăcere de îndată ce este gata. Mâncarea este aromată şi gustoasă.

Încep să se bucure de mâncare. Apare soarele cu puterniciile-i şi strălucitoarele-i raze.

Masa de prânz se desfăşoară cu glume, zâmbete şi o interacţiune perfectă după atâtea zile împreună. Erau o echipă perfectă şi competentă, demnă de succes.

Odată terminat prânzul, erau pregătiţi pentru o nouă dezbatere interesantă.

Şi tu, eşti fericit, fiul lui Dumnezeu? (spuse Paulo Lacerda)

Imediat după, au desfăcut cortul şi şi-au împachetat rucsacii. Au terminat şi au pornit pe o scurtă în pădure. Obiectivul era de a ajunge la maşină în apropierea traseul iniţial. În ciuda distanţei considerabile, experienţa lui Paulo i-a ajutat să facă călătoria în timp record. La orele treisprezece erau la maşină şi începură coborârea muntelui spre sat.

Coborârea îi re introduce în civilizaţie. Cât de mult am dus dorul vieţii moderne! împinşi de dorinţa de a cunoaşte şi mai mult ajung la

Catimbau, fac o oprire scurtă de prânz, după care iau drumul drept spre municipiul Ibimirim. Aici se va desfăşura ultimul capitol al poveştii.

Capitolul 10 Traseul Marelui Zid

Ibimirim este la aproximativ 110 kilometri de Bufque. Prietenii noştri profită şi se odihnesc. Era un moment de pace şi armonie după atâtea zile în pădure. Cei cinci aventurieri se simţeau odihniţi şi optimişti pentru această ultimă etapă a călătoriei.

În special, clarvăzătorul şi Tadeu, cu noul raport stabilit între ei. Era doar o chestiune de timp şi momentul potrivit pentru ca lucrurile să fie cum trebuie. Au învăţat foarte multe de la ceilalţi pe parcursul acestei călătorii. Ca urmare, se simţeau reînnoiţi.

Catimbau s-a dovedit a fi un loc sacru, pentru că a produs un adevărat miracol în viaţa fiecăruia. Viitorul era promiţător pentru toată lumea. Aveau nevoie doar de puţină credinţă în Dumnezeu şi în ei înşişi.

Drumul le-a luat o oră şi douăzeci de minute. Continuară pe un drum de ţară care i-a dus la cel mai apropiat loc de traseul marelui zid. Parcară şi porniră la drum.

Urmând o potecă îngustă, prietenii noştri au intrat în pădure şi se simţeau ca în paradis. Marele zid se prezintă ca un tufiş

înalt, macambiras, mulungus, umbuzeiros printre alte specimene. Parcurg aproximativ o sută de metri şi ajung la prima imagine de vedere. O formaţiune de roci elaborată de natură, ploaie şi soare, care se extindea pe câţiva metri, dând locului o atmosferă spectaculoasă. Aventurierii îşi fac câteva fotografii lângă importantul monument. După o scurtă pauză continuă pe potecă.

La o scurtă distanţă urmează o culme captivantă şi demnă de admirat. Situată la marginea unei prăpăstii, lângă potecă şi pădure, iese în evidenţă impunătoare şi maiestuoasă. O altă panoramă demnă de oprire şi de a face poze. La scurt timp, îşi reiau traseul.

După încă douăzeci de minute de mers viguros, decid să se oprească pentru că era deja târziu. Locul ales este lângă o culme abruptă şi înaltă. Pun cortul, adună lemne, aprind focul, pregătesc cina şi mănâncă. Mâncarea îi revigorează. La scurt timp clarvăzătorul se ridică şi începe să vorbească:

Tadeu nu ezită să răspundă cererii. Cu paşi siguri, se apropie de clarvăzător. Cu un zâmbet larg, maestrul atinge mâinile bătătorite ale servitorului. Intr-o secundă, nimic nu mai putea să-i separe. Cu această atingere prietenoasă, fiul lui Dumnezeu a fost în cele din urmă capabil să acceseze întreaga viaţă a acestui coleg nobil cu o scurtă viziune. Aici este:

Viziunea

Pesqueira, septembrie 1974

Carmen Lucia Barbosa şi Renato Tavares Barbosa, se întorceau, în prima duminică, de la spital, unde fuseseră aproape doisprezece oră. Motivul era naşterea primului şi unicului fiu al cuplului, din cauza unor complicaţii la naştere. L-au numit Tadeu, care derivă din latinul Thaddaeus care înseamnă inimă, inimă curajoasă.

Au călătorit zece minute până acasă, cu maşina, aducând cu ei cel mai mare premiu, un fiu, simbolul iubirii unui cuplu. Totul va fi diferit şi viitorul promiţător. Dar ce avea oare destinul pregătit pentru copilaşului cu ochi căprui? Viitorul le va arăta, dar pentru moment nu erau îngrijoraţi în privinţa asta.

De îndată ce au ajuns acasă, şi-au răsfăţat fiul, lucru care a continuat un timp. Mama era casnică, iar tatăl primea o săptămână de concediu. Erau o familie fericită.

Copilăria şi Pre-adolescenţa

Anii au trecut şi părinţii micuţului Victor îl urmăreau îndeaproape. Botezul, începerea liceului, plimbările şi excursiile în şi în afara oraşului, întâlnirile părinţilor şi evenimentele sociale.

De la o vârstă fragedă, a fost educat în conformitate cu

convingerile credinţei catolice şi valorile pe care un om bun trebuie să le aibă. Era inteligent, a asimilat învăţăturile cu uşurinţă şi avea o viaţă liniştită.

O copilărie cu ştrengării, prieteni şi colegi şi o pre-adolescenţă cu libertatea necesară oricărei fiinţe umană. Părea că se îndreaptă spre o viaţă normală, plină de fericire.

Revolta

Închisoarea satului Pesqueira, unde locuiau bunicii, era un set de clădiri înconjurat de un zidul foarte aproape de case.

Era o seară ca oricare alta. Tadeu împreună cu părinţii săi vizitau bunicii, care locuiau aproape de închisoare. Au ajuns la orele optsprezece şi au petrecut o seară memorabilă vorbind şi bucurându-se de acest moment rar datorită faptului că nu aveau timp să se vadă prea des. Se bucurau de fiecare oportunitate de a petrece timp cu ei, mai ales că erau singurele rude care locuiau aproape de ei.

Mai târziu, la orele douăzeci şi două a sosit momentul să îşi spună la revedere. După ce şi-au luat la revedere şi au ieşit din casă ceva neobişnuit s-a întâmplat: o revoltă izbucnise şi mai mulţi prizonieri reuşiseră să scape din închisoare. Era multă panică pe străzi pentru că delicvenţii erau capabili de orice.

Tadeu şi părinţii săi au încercat să caute refugiu, dar neavând prea mult timp, părinţii lui Tadeu s-au băgat într-un colţ, şi şi-au protejat fiul cu nişte cârpe vechi. L-au înfăşurat, l-au instruit să nu se mişte şi au plecat.
Tadeu a rămas acolo încercând să nu facă zgomot după cum îl sfătuiseră părinţii lui. Din când în când a auzit şoapte în apropiere, dar a continuat nemişcat. Noaptea a trecut, au venit zorii şi în cele din urmă s-a făcut zi. Luându-şi inima în dinţi, băieţelul s-a ridicat nerăbdător să afle ce s-a întâmplat.

Peisajul a fost devastator: sânge, cartuşe de gloanţe, case invadate şi distruse, poliţişti pretutindeni, un peisaj de război. Vorbi cu un poliţist, se identifică şi întrebă despre părinţii şi bunicii lui şi i se dădu o listă a persoanelor ucise. Din păcate, în disperarea lui, părinţii şi bunicii săi fuseseră asasinaţi. Şocul a fost profund în inimioara lui.

Pentru că era minor, băieţelul a fost dus la un orfelinat unde va aştepta să fie adoptat, deoarece nu avea rude care să îşi asume responsabilitatea.

În ciuda amabilităţii şi primirii călduroase la orfelinat, băieţelul nu putea să nu se gândească la sfârşitul trist al rudelor lui, aceasta fiind prima mare „cicatrice” a existenţei sale. Dar, viaţa continua. Mult noroc, micuţele Tadeu.

Viaţa la Orfelinat şi Prima Dragoste

Tadeu a rămas în adăpost de la doisprezece până la optsprezece ani. În această perioadă intensă şi dureroasă, deşi şi presărată cu momente plăcute, s-au întâmplat multe: el a terminat şcoala, şi-a făcut mulţi prieteni, a mers în excursii, a participat la prima alegere. Cu toate acestea, cel mai important eveniment, a fost de a fi cu o fată, cu care a locuit aproximativ un an. Ea, de asemenea, era la orfelinat, dar când a devenit majoră a găsit un servici într-un alt oraş, ceea ce i-a separat pentru totdeauna.

La scurt timp, a fost rândul lui Tadeu să plece şi datorită ajutorului unui program social a găsit un loc de muncă şi s-a întors la casa părintească. Momentan, era cea mai bună soluţie. Şi aşa şi-a continuat viaţa.

Prietena oficială şi căsătoria

La locul de muncă, care era la magazinul alimentar, Tadeu a cunoscut mulţi oameni, colegi şi clienţi. A fost acolo unde s-a îndrăgostit de Karen Lopes, care lucra ca şi casieră. El împacheta cumpărăturile, drept pentru care avea contact frecvent cu ea şi s-a îndrăgostit de modul ei de fi blândă şi iubitoare. Rezultatul, au fost împreună un an, după care s-au căsătorit.

Odată căsătoriţi au locuit în casa veche a părinţilor lui. Şi, au început să-şi construiască o viaţă împreună. În primii ani de căsătorie, s-au concentrat pe muncă şi vacanţe, făcând excursii în locuri frumoase atât cât îşi puteau permite.

La sfârşitul celei de a cincea aniversări a uniunii lor, a venit vestea bună: Karen era gravidă. Tadeu era foarte fericit şi a făcut tot ce a putut pentru ca ea să aibă o sarcină uşoară. Au fost nouă luni de pregătiri şi de anxietate până când în sfârşit s-a născut fiul mult- aşteptat. În următorii ani, au avut încă doi fii. Karen, eventual s-a operat pentru a nu mai rămâne gravidă.

Împreună, cei cinci au fost fericiţi pentru un timp îndelungat, într-o atmosferă de familie plină de pace, prosperitate şi fericire. Va dura oare pentru totdeauna?

Tragedia

Viaţa familiei Tadeu s-a schimbat pentru totdeauna din cauza unui eveniment tragic. Evenimentul s-a petrecut în centrul oraşului. În timp ce traversa strada, Karen a fost distrasă şi nu a observat un autobuz ce se apropia cu viteză. Coliziunea a fost inevitabilă şi cu un impact de această natură nu a avut nici o şansă de supravieţuire.

A fost recuperată, identificată şi soţul informat. Şocat, a făcut aranjamentele pentru mormântarea care a avut loc în aceeaşi zi. Însoţită de câteva cunoştinţe încă în şoc, procesiunea a îngropat trupul lui Karen. Cuvântul care ar descrie cel mai bine starea soţului era disperare.

Tulburat de întâmplare, Tadeu şi-a dat demisia şi s-a ocupat de îngrijirea copiilor care încă erau la o vârstă la care aveau

nevoie de protecţie şi de afecţiune. Dar, a început să ia droguri şi a pierdut pentru totdeauna tutela copiilor mult iubiţi. Frustrat, s-a mutat în

Buique şi şi-a promis să îşi reconstruiască viaţa. Cu toate acestea, fantomele trecutului încă îl chinuiau.

Şi-a amintit de cei doi prieteni pe care şi i-a făcut într-una din călătoriile lui aşa că i-a contactat şi le-a cerut ajutorul. Emanuel şi Messias au plecat din Jeritaco şi pe drum s-au întâlnit cu clarvăzătorul şi aşa cei trei au decis să îi vină în ajutor acestui biet suflet. Rezultatul a fost o excursia la Catimbau, paradisul sălbatic care făcea miracole. Acum, Tadeu şi „cicatricile” lui au făcut pace şi era pregătit să îşi continue viaţa cu capul sus.

Înapoi la Realitate

Clarvăzătorul meditează asupra situaţiei, şi când este sigur că a găsit cuvintele potrivite spuse:

Ca unui lider respectat, toată lumea i-a ascultat porunca. Încă mai au timp să admire stelele, să converseze, să se distreze şi să se roage împreună. Seara se încheie şi se duc la culcare. Problema propusă la începutul aventurii a fost rezolvată, iar acum îşi pot relua rutina.

Întoarcerea acasă.

Ultima noapte petrecută în parc s-a desfăşurat la fel ca în cele anterioare. La scurt timp zorii şi ziua au sosit. S-au trezit foarte devreme, au demontat cortul, şi-au adunat lucrurile şi au pornit pe drumul de întoarcere. Ajunşi la maşină, pornesc spre oraş.

Când vor sosi, fiecare îşi va urma calea. Emanuel şi Messias vor merge la Jeritaco, Aldivan într-un sătuc din Pernambuco, Paulo la Catimbau şi Tadeu la Buique. Acestea sunt cele cinci legende care au avut curajul de a se cunoaşte profund pe ei înşuşi precum şi problemele şi temerile lor alături de cititori. Sperăm să poată aprecia şi să ia povestea ca o lecţie de viaţă pentru ei înşişi.

„Lumea are nevoie de oameni care cu curaj, tărie şi credinţă pun întrebări pertinente pentru beneficiul bunăstării tuturor, precum Tadeu despre „cicatrici”.”

Sfârşit.